

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Ing. J. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený obecnou zmocněnkyní Mgr. I. N.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2025, č. j. MZDR 5212/2023-4/PRO

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 3. 2025, č. j. MZDR 5212/2023-4/PRO, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) výrokem I svého rozhodnutí ze dne 2. 1. 2023, č. j. KHSUL 15/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Toho se podle správního orgánu I. stupně dopustil tím, že se dne 1. 12. 2021 v čase 18:43 v prodejně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Globus v Chomutově pohyboval bez zakrytí dýchacích cest respirátorem či obdobným prostředkem bránícím šíření kapének (dále jen „respirátorem“), čímž měl porušit čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN. Výrokem II byla žalobci podle § 35 písm. b), § 46 a § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 92n odst. 3 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Výrokem III mu pak byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 3. 2025, č. j. MZDR 5212/2023-4/PRO. V něm se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o vině žalobce i se stanovením druhu a výše trestu, avšak výroky prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že do výroku I za slova „č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN“ doplnil slova „ve znění mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 11. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-62/MIN/KAN“, z výroku II vypustil slova „a § 93 odst. 1“ a sousloví „§ 92n odst. 3 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví“ nahradil slovy „§ 11 odst. 2 písm. f) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

3. V žalobě žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, jak byly žalovaným vypořádány jeho tři odvolací námitky. Žalobce tyto námitky v žalobě zopakoval.
4. Žalobce uvedl, že již v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně při rozhodování o vině vycházel jen z oznámení o přestupku Policie České republiky ze dne 1. 12. 2021, č. j. KRPU-206639-2/PŘ-2021-040311, (dále jen „oznámení o přestupku“) a z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 1. 12. 2021, č. j. KRPU-206639-1/PŘ-2021-040311, (dále jen „úřední záznam“). Žalobce odmítl názor žalovaného, dle kterého úřední záznam mohl být jediným důkazem, neboť zasahující policisté v něm, jakožto přímí svědci jednání obviněného, *de facto* zaznamenali své svědecké výpovědi. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2009, č. j. 1 As 16/2007-106, a rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, konstatoval, že je-li možné vyslechnout svědka, dokazování nemůže spočívat jen na úředních záznamech. Žalobce zdůraznil, že pokuta za přestupek je ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod trestním obviněním. Uvedl, že žalovaný nedostal zásadě materiální pravdy vyjádřené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ani zásadě vyšetřovací vyjádřené v § 50 odst. 3 správního řádu; nadto žalobce poukázal na § 51 odst. 1 a § 137 odst. 4 správního řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, dle kterého je správní orgán v souladu se zásadou vyšetřovací povinen vyvinout vlastní důkazní aktivitu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, pak žalobce připomněl, že pro správní trestání platí obdobná pravidla jako pro trestání soudní. V této souvislosti konstatoval, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, lze při správním trestání použít úřední záznam jako důkazní prostředek jen za podmínek analogických k § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).
5. Žalobce uvedl, že žalovaný žádné dokazování neprováděl, není proto vůbec namístě v souvislosti s úředními záznamy zasahujících policistů hovořit o svědecké výpovědi. Žalobce

připomněl, že podle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání vyrozuměni. Pokud správní orgán I. stupně nebo žalovaný dokazování prováděl, pak ho nijak nevyrozuměl. Žalobce citoval z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2016, č. j. 30 A 68/2014-44, v němž se soud vyslovil k nutnosti provádět dokazování mimo ústní jednání po včasné vyrozumění účastníků.

6. Žalobce poukázal na znění čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 11. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-62/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“), kterým byl zakázán pohyb a pobyt bez respirátoru „ve vnitřních prostorech staveb, které slouží jako prodejna“. Namítl, že z úředního záznamu nevyplývá, že by se nacházel ve vnitřních prostorech, které slouží jako prodejna. Odmítl konstatování žalovaného, že je irelevantní, ve které části budovy sloužící jako prodejna se nacházel. Z úředního záznamu podle žalobce vyplynulo, že se nacházel v nákupním centru Globus, a to ve společných prostorech, tedy nikoli v prodejně. Konstatoval, že nákupní centrum netvoří jednu velkou prodejnu, nýbrž se v něm nachází více prodejen, přičemž ostatní prostory prodejny nejsou. Namítl, že společné prostory nákupního centra měl žalovaný s ohledem na výše uvedené podřadit pod „ostatní v písmenu a) neuvedené vnitřní prostory staveb, kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň dvou osob vzdálených od sebe méně než 1,5 metru, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti“ ve smyslu čl. I odst. 1 písm. b) mimořádného opatření. Uvedl, že pro tento případ však žalovaný nezjistil skutkový stav, neboť v úředním záznamu chybí jakákoli zmínka o kumulaci osob. Žalovaný měl nadto podle žalobce přistoupit k projednání přestupku podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky.
7. Žalobce uvedl, že mimořádné opatření ve své závazné (výrokové) části zakazovalo pouze pohyb a pobyt bez respirátoru, zatímco jemu bylo kladeno za vinu, že se pohyboval bez zakrytí dýchacích cest respirátorem. Žalobce konstatoval, že ze samotného zákazu tak, jak je formulován v mimořádném opatření, není možné jednoznačně dovodit, že osoby mají mít dýchací cesty zakryté. Žalovaný měl proto podle žalobce postupovat podle zásady *in dubio pro reo* a nerozšiřovat skutkovou podstatu.
8. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil materiální stránku přestupku, neboť do svých úvah nezahrnul kumulaci osob v okolí žalobce. To podle žalobce souvisí s nesprávnou právní kvalifikací, kterou žalovaný zvolil [čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření namísto čl. I odst. 1 písm. b) mimořádného opatření].
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce nikdy netvrdil, že měl respirátor nasazený. Naopak měl policistům tvrdit, že nošení respirátorů je protiústavní. Žalovaný na okraj poznamenal, že žalobcovo tvrzení stran protiústavnosti nemá oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména v bodu 78 rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021-157. Žalovaný uvedl, že judikatura, na niž žalobce odkazoval v žalobě, není k posuzované věci přílehlavá. Žalobce totiž nezpochybnil podstatu svého jednání a před policisty doznal, že respirátor nasazený neměl. O skutkovém stavu tak nebyly podle žalovaného dány důvodné pochybnosti, a provádět dokazování by proto nedávalo žádný smysl. Výslech zasahujících policistů by byl podle něj nevhodným postupem, neboť policisté o svém zásahu sepsali

úřední záznam. Podle žalovaného by nedávalo smysl ani provádět důkaz čtením úředního záznamu za přítomnosti žalobce, neboť žalobce byl s úředním záznamem obeznámen. Žalovaný připustil, že dokazování ve věci *stricto sensu* prováděno nebylo, ale zdůraznil, že i tak bylo zásadě materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu učiněno zadost.

11. Žalovaný konstatoval, že ze znění čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření vyplývá, že zákaz pohybu a pobytu bez nasazeného respirátoru byl stanoven pro všechny vnitřní prostory staveb, které slouží jako prodejna. Žalovaný konstatoval, že nákupní centrum Globus je nepochybně stavbou, která slouží jako prodejna. Na tom podle žalovaného nemůže nic změnit ani notorieta, že se v nákupních centrech Globus nacházejí vedle prodejen též provozovny služeb, neboť podle čl. I odst. 1 písm. a) bod ii) mimořádného opatření zákaz pobytu a pohybu bez nasazeného respirátoru dopadal i na provozovny. Žalovaný uvedl, že mimořádné opatření v případě vnitřních prostor staveb, které slouží jako prodejna či provozovna, rozestupy od ostatních osob neupravovalo. I kdyby se tedy žalobce v nákupním centru nacházel zcela sám, zákaz pohybu a pobytu bez nasazeného respirátoru by na něho dopadal.
12. K námitce žalobce stran materiální stránky přestupku žalovaný odcitoval dva odstavce ze strany 7 napadeného rozhodnutí, v nichž se materiální stránkou přestupku zabýval, a to zejména ve vztahu k povaze přestupku coby přestupku ohrožovacího. Zdůraznil, že zájem na ochraně veřejného zdraví (zamezení šíření infekčního onemocnění) dalece převyšoval individuální zájem jednotlivce.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Soud nejprve posoudil námitku žalobce, že žalovaný při rozhodování o vině vycházel jen z oznámení o přestupku a z úředního záznamu a neprovedl řádné dokazování.
18. Soud konstatuje, že k možnosti užití úředního záznamu policie jako důkazu o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, se opakovaně vyslovil Nejvyšší správní

soud. Jeho judikatura dovodila, že na úřední záznam je třeba nahlížet především jako na podpůrný materiál umožňující správnímu orgánu zvážit další postup ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Jakkoliv sice judikatura správních soudů užití tohoto druhu úředního záznamu pořízeného policisty jako důkazního prostředku ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu obecně nevylučuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, či ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4 As 135/2017-42), stanovuje přesné podmínky, za jejichž splnění lze z obsahu úředních záznamů při rozhodování o odpovědnosti za přestupek vycházet. Již ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, přitom Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu)“*. V témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka“*.

19. Totožný přístup jako v případě úředního záznamu o přestupku pak judikatura správních soudů zaujímá i ve vztahu k tzv. oznámení přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016-27, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016-41).
20. Judikatura správních soudů nepřipouští, aby správní orgán rozhodl o vině toliko na základě úředního záznamu od policie, aniž by sám provedl dokazování, a to ani tehdy, pokud obviněný skutkové okolnosti nijak nezpochybňuje či se dokonce doznal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Svě závěry Nejvyšší správní soud dále rozvinul v navazující judikatuře (srov. rozsudky ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30), v nichž vysvětlil, že úřední záznamy pořízené policisty popisující skutkový děj postačují, pokud existují proti obviněnému další důkazy, jež ve spojitosti s údaji obsaženými v úředním záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou a obviněným nijak nezpochybněnou. Tak tomu ovšem v posuzované věci není, neboť ze správního spisu existence jiných podkladů krom úředního záznamu a oznámení o přestupku neplyne; v úředním záznamu je výslovně uvedeno, že *„při úkonu nebyl pořízen kamerový záznam z důvodu vybité baterie“*. Jak připouští sám žalovaný ve vyjádření k žalobě: *„Dokazování stricto sensu (ať už při ústním jednání nebo mimo ústní jednání) [...] prováděno nebylo [...]“*.
21. Skutečnost, že žalobce byl se skutkovým dějem zachyceným v úředním záznamu seznámen a nijak ho nezpochybnil, ani skutečnost, že žalovaný neočekával, že by výpověď policistů mohla přinést jiné či nové informace než ty, které dříve sami zaznamenali v úředním záznamu, nezabývá správní orgán povinností provádět dokazování. Řádné dokazování představuje ve správním řízení o přestupku předpoklad zákonného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že ke zjištění průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba provést důkazy, např. výslech svědka – policisty, který záznam sepsal (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Námitku žalobce soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil jako důvodnou. Správní orgány vycházely ze skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spisu, resp. který

nebyl zákonným způsobem prokázán. Tím zatížily řízení vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

22. Soud považuje za předčasné zabývat se dalšími žalobními námitkami (tj. zabývat se formální a materiální stránkou přestupku) ve chvíli, kdy byl žalovaným nedostatečně zjištěn skutkový stav, tj. nebylo řádným dokazováním postaveno najisto, že se skutek, který je žalobci kladen za vinu, vůbec stal.
23. Nad rámec uvedeného soud nicméně dodává, že i kdyby žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí po provedení řádného dokazování dospěl k závěru, že se skutek tak, jak je popsán v úředním záznamu, skutečně stal, nemohl by obstát způsob, jakým zdůvodnil jeho podražení pod čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření, konkrétně konstatování, že „*je irelevantní, v které části budovy, která slouží jako prodejna, se obviněný nachází*“ (srov. stranu 9 napadeného rozhodnutí).
24. Podle čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření platí, že se „*všem osobám s účinností ode dne 1. listopadu 2021 od 00:00 hod. do odvolání tohoto mimořádného opatření zakazuje pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa), kterými jsou respirátor nebo obdobný prostředek (vždy bez výdechového ventilu) naplňující minimálně všechny technické podmínky a požadavky (pro výrobek), včetně filtrační účinnosti alespoň 94 % dle příslušných norem, které brání šíření kapének (dále jen „respirátor“), a to ve vnitřních prostorech staveb, které slouží jako prodejna*“ (důraz doplněn soudem).
25. Podle čl. I odst. 1 písm. b) mimořádného opatření platí, že se „*všem osobám s účinností ode dne 1. listopadu 2021 od 00:00 hod. do odvolání tohoto mimořádného opatření zakazuje pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa), kterými jsou respirátor nebo obdobný prostředek (vždy bez výdechového ventilu) naplňující minimálně všechny technické podmínky a požadavky (pro výrobek), včetně filtrační účinnosti alespoň 94 % dle příslušných norem, které brání šíření kapének (dále jen „respirátor“), a to ve všech ostatních v písmenu a) neuvedených vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj), kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň 2 osob vzdálených od sebe méně než 1,5 metru, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti*“ (důraz doplněn soudem).
26. V jazykovém výkladu pojmu „vnitřní prostory staveb, které slouží jako prodejna“ se účastníci rozcházejí. Zatímco podle žalobce vedlejší věta přívlastková rozvíjí podstatné jméno „prostory“, podle žalovaného tato vedlejší věta rozvíjí podstatné jméno „stavby“. Jinými slovy, podle žalobce čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření dopadá jen na **takové** vnitřní prostory staveb, **které** slouží jako prodejna, podle žalovaného oproti tomu dopadá na **všechny** vnitřní prostory staveb sloužících jako prodejna.
27. Podstatné je, že citované mimořádné opatření je opatřením obecné povahy, jehož povinnou a integrální součástí je odůvodnění; právě toto odůvodnění je pro výklad opatření klíčové. Odůvodnění mimořádného opatření aplikovaného v posuzované věci na straně 13 hovoří o „*vybraných vnitřních prostorech staveb*“, nikoli o „*vnitřních prostorech vybraných staveb*“, což svědčí pro správnost žalobcova výkladu.
28. Nelze opomenout ani zásadu *in dubio pro mitius*, která v případech, kdy má nejednoznačná trestní norma více rovnocenných výkladů, velí použít ten výklad, který je pro obviněného příznivější. Jak vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8. 4. 2008, sp. zn. I. ÚS 2254/07, „*je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody*“. Nejasnost čl. I odst. 1 písm. b)

mimořádného opatření se přitom základních práv žalobce dotýká, neboť ustanovení čl. 39 Listiny základních práv a svobod, podle kterého „*jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem*“, je třeba aplikovat též v oblasti správního trestání (srov. bod 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 6 Afs 269/2019-48).

29. Správní orgán se tedy nemůže při aplikaci čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření spokojit se zjištěním, že stavba, v jejíchž vnitřních prostorech se obviněný pohyboval nebo pobýval bez respirátoru, slouží jako prodejna, musí zjistit, zda jako prodejna slouží též konkrétní vnitřní prostor. Samotné mimořádné opatření pojem „prodejna“ nijak nedefinuje. Prodejnu lze definovat např. za analogického užití mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, které mezi „prodejny“ a „provozovny“ na straně jedné (čl. I odst. 1) a „veřejně přístupnými plochami nákupních center“ na straně druhé (čl. I odst. 4) rozlišuje, což opět svědčí ve prospěch právního názoru žalobce.
30. Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval obdobnou věcí, v níž posouzení záviselo na výkladu nejednoznačného pojmu obsaženého ve skutkové podstatě. Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud zákonodárce selhal a vytvořil mezerovitý veřejnoprávní předpis, měly by správní orgány takovou normu vykládat způsobem, který je ve prospěch obviněného, tj. restriktivně, nikoliv extenzivně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 349/2020-63).
31. Soud má za to, že postaví-li žalovaný v dalším řízení na základě provedených důkazů najisto, že žalobce dne 1. 12. 2021 v 18:43 neměl ve „společných prostorech“ nákupního centra Globus v Chomutově nasazený respirátor, měl by se zřetelem k výše uvedenému zvážit, zda byly tyto „společné prostory“ vnitřními prostory, které slouží jako prodejna ve smyslu čl. I odst. 1 písm. a) bod i) mimořádného opatření, či ostatními vnitřními prostory, kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň 2 osob vzdálených od sebe méně než 1,5 metru ve smyslu čl. I odst. 1 písm. b) mimořádného opatření.
32. Soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku, že ve věci musí být provedeno dokazování, které nemůže spočívat pouze na úředním záznamu, je-li možné vyslechnout svědky. Soud nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť zjištěné vady lze odstranit v odvolacím řízení.
33. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu lze v řízení, v němž účastníka nezastupuje advokát, ale obecný zmocněnec, přiznat pouze náhradu skutečně vynaložených a doložených nákladů, případně nákladů, které vyplývají přímo ze spisu (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2025, č. j. 3 Azs 247/2024-54). Ze soudního spisu nevyplývá, že by žalobci vznikly důvodně vynaložené náklady za poštovné (žaloba byla zaslána datovou schránkou) ani za cestovné (soud rozhodoval bez jednání). Soud proto žalobci přiznal jen náhradu zaplaceného

soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.